

Den nuværende Formulering udtaler, at der ikke maa føres Krig med den Part, som retter sig efter en saadan Beretning. De nye Grundsatninger i Kellogg-Pagten fører imidlertid til, at Krig heller ikke maa føres mod den Part, som ikke retter sig derefter. Det britiske Forslag af 1929 gik derfor ud paa at tidelige Omtalen af Krig, og i Stedet for at sige, at »intet« maatte foretages mod den Part, som retter sig efter Henstillingerne, en Formulering, der kunde synes noget uklar og ubegrænset. Den internationale Komité gaar her den Vej at gøre Raadets Beretning *bindende* for Parterne, en Løsning af ganske anden og langt mere vidtgaaende Art end hvad der var tilset ved den oprindelige Formulering. Ændringsforslaget lyder saaledes:

»Hvis Raadets Beretning er vedtaget enstemmigt, idet dog de Stemmer, der afgives af Parternes Repræsentanter, ikke medregnes ved denne Enstemmighed, forpligter Forbundsmedlemmerne sig til at rette sig efter Beretningens Resultat. Hvis Henstillingen ikke efterkommes, foreslaar Raadet saadanne Foranstaltninger, som er egnede til at sikre dens Udførelse«.

Det er forsaavidt ret naturligt, at Komitéen har foreslaaet denne ny Regel, som en Kombination af Kellogg-Pagtens almindelige Krigsforbud med den nuværende Art. 15, 6. Stk., vilde gøre dette ganske indholdsløst. Efter den hittidige Formulering betyder Reglen i 6. Stk., kun, at den enstemmige Raadsberetning medfører en vis begrænset Indskrænkning i Adgangen til Krigsførelse, hvilket ikke mere kan spille nogen Rolle under et almindeligt Krigsforbud. Paa den anden Side maatte det ogsaa under det ny System være ønskeligt, at en enstemmig Raadsbeslutning fik nogen retlig Betydning, og det ligger da nær at skabe denne retlige Betydning derigennem, at man gør Beslutningen bindende for Forbundsmedlemmerne, hvad den i og for sig ikke var efter den oprindelige Affattelse.

Hvad der taler imod denne Løsning, navnlig ogsaa ud fra de mindre Landes Synspunkt, som i Reglen ikke vil være repræsenteret i Raadet, er naturligvis den Betragtning, at Raadet som en ren politisk Institution ikke er saa egnet til at træffe bindende Afgørelser som f. Eks. Domstolen eller en af Parterne selv, med deres særlige Forhold for Øje, nedsat Voldgiftsret. Endnu mere betænkeligt bliver det, at Raadets Afgørelse, saaledes som den ny Formulering lyder, synes at skulle være bindende ikke alene for Parterne, men ogsaa for de øvrige Forbundsmedlemmer, som maaske slet ikke har haft Lejlighed til at gøre deres særlige Interesser og Synspunkter gældende for Raadet, forinden Afgørelsen blev truffet. Raadets Afgørelse faar derved en endnu langt større Virkning, end en Rets- eller Voldgiftskendelse kunde faa; se ovenfor om Domstolsstatuttens Art. 59.

Desuden vilde det virke svækkende paa Forbundets almindelige Autoritet, saafremt man foreskriver, at Raadets Afgørelse skal være bindende, og den alligevel ikke efterkommes.

De Undertegnede vilde derfor anse den i det danske Svar af 17. Februar 1930 foreslaaede Formulering af 6. Stk. for langt mere hensigtsmæssigt. Den gaar ud paa følgende:

»Raadet kan paa ethvert Tidspunkt opfordre Parterne til at forelægge Striden til Afgørelse ved Domstol eller Voldgift. Saadan Forelæggelse skal finde Sted, saafremt en af Parterne samtykker deri. I modsat Fald genoptager Raadet Stridens Behandling. Hvis det da lykkes Raadet at tilvejebringe en enstemmig Beretning, forpligter Parterne sig til at efterkomme Beretningens Resultat«.

Fordelene ved denne Formulering fremfor den af den internationale Komité foreslaaede er for det første, at Behandling ved Domstol eller Voldgift gøres til det første Skridt og gøres bindende, saafremt blot en af Parterne ønsker det. Kun hvis begge Parter protesterer mod Voldgift, bliver Raadets enstemmige Beslutning i dette særligt vanskelige Undtagelsestilfælde bindende. Og den bliver kun bindende for de stridende Parter, ikke uden videre ogsaa for de øvrige Forbundsmedlemmer, som ikke har været Parter ved Stridens Behandling.

5. Den nuværende Formulering af Art. 15, 7. Stk. blev i Almindelighed forstaaet saaledes, at den gik ud paa at fastslaa, at Adgang til Krigsførelse skulde staa aaben, saafremt Raadet ikke kunde blive enig om en enstemmig Beretning. Men dette staar ikke udtrykkeligt udtalt deri, og man kunde derfor strengt taget nøjes med den Løsning, enten at lade Bestemmelsen helt udgaa, eller ogsaa at lade den blive staaende i sin nuværende Affattelse, men med den forandrede Mening, den af sig selv vilde faa indenfor det ny Systems Rammer. Det britiske Forslag af 1929 gik ud paa at tilføje Ordene: »uden dog at gribe til Krig«, hvilket imidlertid dels kunde synes overflødig paa Grund af det allerede i den ny Artikel 12 indeholdte almindelige Forbud, dels kunde synes i Strid med det Synspunkt, at ikke blot Krig, men ogsaa andre ikke fredelige Midler skal være utilladelige.

I det danske Svar af 17. Februar foreslaas i dette Tilfælde at følge den Fremgangsmaade, som var taget under Overvejelse i Genferprotokollen af 1924, Art. 4, 4. Stk., og som medførte, at Striden i sidste Instans skulde afgøres ved Voldgift.